

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

Настављено 22.11.2004. године, са почетком у 9,30 сати.

Председник већа констатује да је веће у неизмењеном саставу, те да су присутни: заменик тужиоца за ратне злочине Кнежевић, пуномоћници оштећених, адвокати Даниловић, Томић, Тодоровић, Лозналијевић – Даниловић, те Наташа Кандић, одсутан је адвокат Баровић, надаље, браниоци оптужених, адвокати Петрушић, Заклан, Перковић, Перески, Калањ, Штрбац, Апро, Ђурђевић, Јелушић, Дозет, Бојков, Бељански, Мунижаба, Продановић, а одсутни су браниоци, адвокати Јеврић.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Председниче, уз Ваше допуштење ја ћу га мењати, касниће мало, окривљени Перић је сагласан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи њега би мењао адвокат Перески. Господине Перићу? Јесте сагласни са тим? Оптужени исказује да је сагласан са тим да га данас на претресу брани адвокат Перески. Не видим овде никога из адвокатске канцеларије Радуловић?

АДВ. СЛАВИША ПРОДАНОВИЋ: Господине председниче, ја сам замољен од колеге Сташевића да га заменим, он ће доћи у току главног претреса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току дана ће доћи?

АДВ. СЛАВИША ПРОДАНОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али до тада?

АДВ. СЛАВИША ПРОДАНОВИЋ: Да ја, ја сам га и раније мењао, наравно, уз сагласност оптуженог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала колега Продановићу. Господине Мугоша? Сагласни сте са овим? Оптужени исказује да је сагласан са тим да га данас до доласка браниоца, адвоката Сташевића брани адвокат Славиша Продановић.

Такође су одсутни браниоци, адвокати Станић, Станојловић и Левајац, те Ђорђе Мамула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите колега Вукотићу? Ја се извињавам.

Присутан је и бранилац, адвокат Вукотић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли су сви оптужени присутни? Молим некога из судске страже да то потврди. Где је надзорник страже? Сви су ту? Хвала. Ми смо за данас позвали сведоке Новковића и Гавриловића. Да ли су ту?

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Председниче, пре него што почнете са сведоцима, оптужени Шошић је молио да се обрати суду пре почетка суђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам добио Ваш поднесак колега. Назначили сте у том смислу да би оптужени Шошић желео да се обрати суду, ако је то оно о чему смо причали прошли пут и увек у неколико наврата раније, господине Шошићу, ајте само кратко, чућемо Вас, па ћемо после, после ћемо ми донети неке одлуке, значи то смо ми све примили на знање. Гавриловић, Новковић? Добро. Сачекајте мало, господине Гавриловићу, па ћемо Вас позвати.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Председниче, ако дозволите само једна реченица. Мој брањеник каже да је упутио једно писмено, па само да ли сте га добили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стигло. Само кратко господине Шошићу, пошто је Ваш бранилац све то написмено нам објаснио, само кратко, молим Вас.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Добар дан. Господине председавајући, јесте ли Ви добили моје писмо које сам ја Вама послао и обавестио Вас о мом стању и мом здрављу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Вашег браниоца сам добио, од Вашег браниоца који Вас је.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Моје писмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Вас је посетио у притвору, то сам писмо добио, знате. Јел има неко друго? Има, добро.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Моје писмо нисте добили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има, ту је. Дobili смо. Кажите.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Ево и после месец и по дана неузимања лекова и хране, Ви као судија нисте предузели ништа, иако сам ја осетио да ме трују и Вама то предочио. Зашто се то избегава? Зашто се избегава мој преглед? Чека се да ти токсини изађу, па тек онда да ме прегледају, јел да, да се не би дознала истина. Међутим, није све тако црно. Желим да се захвалим холандском Црвеном крсту, холандској амбасади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Шошићу, господине Шошићу, разумем, ја то разумем, али дајте Ви то урадите написмено, немојте сада ову судницу да користимо за то да се Ви захваљујете некоме тамо, реците само конкретне Ваше проблеме, ја ћу Вам исто рећи шта смо ми урадили, шта смо ми предузели.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Ви нисте урадили ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, то није тачно. Како се Ви осећате данас, господине Шошићу?

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Па никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лоше се осећате?

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Лоше, ево да се захвалим и Флоренс Хартман које су преко суда у Хагу издејствовале да у моју собу убаце њиховог суграђанина из Хага, Хенри Вултејса и преко њега сам добио квалитетну дијету, дијеталну храну, која је помогла да бар мало и лакше поднесем све ово. Како је могуће да не добијем транскрипт од сведока Дуловића? Он рече да ће донети документ из кога се може видети посвета и датум када му је Андрић нудио неко злато. Даље, зашто се не пишу два примерка, како ја сад Вама да докажем да сам Вама писао и да сам писао најмање тридесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све, све ми то добијемо, господине Шошићу.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: То треба у два примерка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па све ми то добијемо, то није спорно.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Зашто сам ја овде оптужени, немам зашто ја, само ја овде немам отворену посету. А што се тиче тог тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите господине Шошићу, па немојте да губимо време зато, тражите и добићете. Нека Ваши рођаци који Вас посећују, ако има потребе за отвореном посетом, добиће, није никакав проблем.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Немам ја телефон овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као што добијају и сви други.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Јел могу ја да кажем? Ево, добио сам 500,00 динара, ја ћу да дам то као мито само да ме приме, ево имам 500,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Шошићу?

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Тоалет папир, да бришем са с новине оно, е.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Шошићу, ја сам схватио да сте Ви и даље наставили да штрајкујете, односно да сте одбили да узимате храну, да одбијате да узимате храну, да одбијате да узимате лекове?

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Да, да, не узимам 45 дана ни храну ни лекове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни храну, ни лекове?

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Да. То у историји нигде није било до сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, искрено да Вам кажем, не одајете нам утисак човека који већ 45 дана не узима храну.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Узимам ја преко холандске амбасаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Извињавам се, господин управник ми каже: Шошићу, чим добијемо од Вашег судије «зелено светло», ми ћемо Вас послати на ВМА. Е сад ја не знам, да ли сте Ви под неким притиском од Ваше власти, па не можете, или не смете, ја не видим ниједан други разлог, сем да се не би показао отров и да се чека да се он апсорбује из мог организма, или је то све ово што сам ја члан Радикалне странке и велики присталица и обожавалац њеног председника, др Војислава Шешеља, који исто седи невин тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо Вас, господине Шошићу. Сад Ви слушајте мене. Вратите се молим Вас назад и слушајте мене.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: То је немогуће, ово до сада није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Дакле, ово што ћу сада рећи односи се и на све друге оптужене који су овде се јављали са својим проблемима ове врсте, пре свега, здравственог збрињавања и тако даље. Ја сам као председник овог већа који је у ситуацији заједно са свим осталим у овој судници, да слуша стално и изнова притужбе оптужених на понашање радника Управе Окружног затвора у Београду, а, пре свега, везано за њихово здравствено збрињавање, значи, у том, у том сегменту, ја сам у том правцу обавестио председника суда који је овлашћен да врши надзор над радом и извршењем мере притвора у Окружном затвору у Београду. Дакле, обавестио сам га о тим притужбама оптужених и замолио га да у оквиру својих законских овлашћења предузме и изврши одговарајући надзор и предузме одговарајуће мере. У том смислу сам обавестио и управника Окружног затвора у Београду, управо у том смислу, дакле, да слушамо притужбе притворених и пре свега, и првенствено везано за њихово здравствено збрињавање. И такође га замолио да изврши одговарајући надзор, одговарајуће провере, па уколико се то покаже тачним, да предузме одговарајуће мере, јер то што сте Ви у притвору, што сте болесни, не значи да не треба да будете лекарски збринуте. Господине Шошићу, уколико, седите, седите само, уколико, дакле, лекари у Окружном затвору у

Београду, лекари унутар КПД болнице у Београду, а има их више и то од свих могућих специјалности, процене да Вас не могу здравствено збринути и покрити на одговарајући начин, они траже од мене као председника већа, да ја дозволим да Вас лекарски збрињавају на неки други начин. Ја имам уверавања од стране начелника те здравствене службе, да се према Вама поступа потпуно у складу са правилима медицинске струке и њихове лекарске етике, знате? Међутим, Ви понављате ове Ваше притужбе у том смислу, тврдите нам да ево већ 45 дана одбијате да узимате храну и лекове, за храну и лекове, рекосте да се храните на неки други начин, али, ево, одбијате да узимате лекове, ми ћемо предузети мере у том смислу. Одредићемо вештачење Вашег здравља, Вашег душевног здравља, да бисмо видели, пре свега, да ли сте Ви овде валидан процесни субјекат, мада нам овако у овом непосредном разговору одајете утисак некога ко је врло свестан и оријентисан, апсолутно добро зна где се налази, па у том неком правцу, немамо никаквих посебних сумњи, али, опет, сувише све ово дуго траје и ми ћемо у том смислу да извршимо одговарајуће провере. Те провере се неће свести само на то, него ће бити и шире, дакле, у смислу, да ли се према Вама, од којих болести болујете и да ли се према Вама примењује одговарајућа медицинска терапија, знате, тако да сматрајте да ћемо ми са наше стране то, што се тога тиче, да ћемо то решити. Кажите, господине браниоче?

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Председниче, ја молим да се обрати окривљени Булић, ја сам разумео шта сте Ви малопре рекли по питању општег прилаза здравственом стању сваког окривљеног, па ипак, да се обрати Булић па да објасни своје тренутно здравствено стање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, ја Вас молим, немојте да ову судницу сад претворимо у то вајкање, вајкање оптужених на здравствено збрињавање итд., јел то може да потраје, то може баш да потраје и онда да ова суђења претворимо само у то, како се према нама понаша, како нас лекари не збрињавају, зато сам малопре рекао: ово што сам рекао за господина Шошића, односи се и на све друге притворене. Оно што је у ингеренцијама мене као председника већа и овог већа, ми смо предузели и предузимамо и предузимаћемо и даље.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: То у разговору са окривљеним и указао на његово тренутно стање, разумете да он чак јутрос није ни могао да се закопча, своје здравствено стање најбоље он може да опише. Знате, ја хоћу због тога да спречимо да евентуално због њега се неки претрес одложи итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Булићу, имамо, имамо, ево чули сте Вашег браниоца, ја Вас питам, како сте, да ли можете да пратите ток претреса, да ли можете да присуствујете овом суђењу?

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Дobar дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, господине Булићу.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Ја се извињавам, нисам желео да Вам ускраћујем време и тако даље, али имам заиста велики проблем, једноставно ја сам са посла доведен у затвор и сад у овом моменту, значи, пре месец и по дана су ме водили на ВМА на снимање и нико ништа не предузима. Жалио сам се управнику, нисам се жалио, ја се не жалим на никога, само сам рекао да имам проблем, он ме послао код доктора и докторица ме фактички истерала ван. Значи, за месец и по дана, а мени, ја не могу да закопча дугме, отказале су ми руке и ноге, ја сам пао прошли пут са суђења када сам ишао, командир ми је носио цак, ја не могу да носим десет кила, разумете? Ја не желим да се одлаже ово суђење ради мене, ја ћу пратити суђења, нека ме носе, није проблем, што се мене тиче, ја могу психички и физички да поднесем то, али немам

снаге. Доктор је у обиласку када сам се дигао, пао сам, отказала ми је нога, ја сам пао и он каже: знам да је то проблем, реците судији нека да налог за Ваш даљи преглед и ништа друго. Ја не тражим никакве погодности и повластице, мени је и тако свеједно, само да, он је рекао мени пред петнаест људи, каже: реците судији да Вам напише налог, ми ћемо Вас даље слати на преглед, каже, озбиљна је ствар и нико ми нити лек даје, нити говори било шта. Нека каже, болестан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Булићу, мислим то је сад, овако можемо да расправљамо до у недоглед.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Слажем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У надлежностима, у ингеренцијама председника већа јесте да уколико процене затворски лекари да не могу они да Вас збрину на одговарајући начин, да траже онда одобрење од суда да Ви будете упућени у неку специјализовану установу ради испитивања, ради лечења итд. Ја ћу то дозволити, али морају они да предложе шта хоће. Не могу ја да претпостављам шта је са Вама, па да ја налажем и да ја одређујем неко Ваше даље лечење, немојте тако.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Ја се слажем, али он је рекао пред петнаест људи да требате Ви да дате налог, ја кажем: па ко то треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нека траже, нека траже, они морају да траже од нас нешто, па ако ми то не одобрим, е онда можемо да расправљамо, иначе, добро.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Председниче, ја ћу се обратити писменим путем.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Па стварно је проблем, мислим, мене што се тиче, да кажем, ево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Председник већа констатује да је приступио сведок Гавриловић Мирко, али да на данашњи претрес није приступио сведок Новковић Јован, достава позива је уредно исказана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имамо извештај у том смислу?

За кога достава позива није исказана, односно у суд се није вратила доставница о његовом евентуалном уредном позивању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Наставићемо, дакле, са доказним поступком, саслушањем сведока Гавриловић Мирка. Је ли тако?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Гавриловићу, име Вашег оца је?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Драгиша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: По занимању хемијски техничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живите где?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Овде у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица и број?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Тиквешка 5.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало само микрофон.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Тиквешка 5.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када и где сте рођени?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: 28.10.1966. у Тополи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Тополи?

Сведок Гавриловић Мирко о себи даје личне податке сагласно записнику о његовом саслушању у поступку истраге, а од 17.09.2003. године, па упозорен, опоменут, те заклет уз подсећање председника већа на раније дату заклетву за сведока, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Гавриловићу, саслушаћемо Вас као сведока. Дужни сте да казујете истину. За давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговарате на питања чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или, пак, кривичном гоњењу. Не смете ништа прећутати што Вам је познато о ономе о чему ћемо Вас питати. У овом смислу, у овом правцу, Ви сте у поступку истраге, тада 17. септембра прошле године, Ви сте положили заклетву за сведока и ја Вас само подсећам на ту дату заклетву. Добро, ево пре тога, само да вас обавестим да СУП у Крагујевцу није успео да Новковићу уручи позив за данашњи претрес, јер се исти тренутно не налази у Крагујевцу, иако му се као последња адреса пребивалишта води управо ово село Ресник у општини Крагујевац. Дакле, господине Гавриловићу, нас занимају овде догађаји у јесен 1991. године у Вуковару, ако сам добро схватио Ваше казивање у поступку истраге, Ви сте у то време били резервиста у резервном саставу у једној јединици. Причајте нам, када сте мобилисани, која је то јединица била, где сте смештени у Вуковару и каква су била Ваша ангажовања тих месеци и дана?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ја сам мобилисан 06. новембра 1991. године. Као извиђач АБХО придодат јединици ЛАД ПВО код капетана Марчека, био сам обичан војник, ја и један другар, колега, уствари из Младеновца, он је био деконтаминатор, ја сам био извиђач, ми смо једини из АБХО јединице били ту у ЛАД-у ПВО. Од првог дана смо били у Вуковару, смештени у једној кући на улазу у Вуковар. Сад када се уђе у Вуковар од Негославаца, прва улица лево, па ту једна кућа и ту смо били до, нисам сигуран датум, 17. или 18. децембра, или, пак, новембра, не знам, новембра мислим, када смо отишли, премештени за Овчару. На Овчару смо дошли у јутарњим сатима, значи нешто пре подне и ту смо смештени у једну, ја мислим да је то као Месна заједница, зграда Месне заједнице или тако нешто. Ту смо премештени, зато што је јединица која је била пре тога, на том месту је, малтене дезертирала цела, отишли су сви кући и онда смо ми дошли да тај положај практично покријемо. И значи, дошли смо пре подне, негде предвече у поподневним сатима је, већ у сумрак, почеле су ту да долазе колоне возила, аутобуси, камиони и нешто је било људи и пешице су ишли. У првом моменту нисмо знали шта се дешава уопште, међутим, после тога смо схватили да је Вуковар пао, да су се предали и то се дешавало целу ту ноћ и сутрадан цео дан, било је људи који су ту били са својим аутомобилима, па су те аутомобиле оставили ту испред једног хангара, пребацивани су у аутобусе и одвожени су негде. Ми смо имали неку информацију да се возе, да иду или у Винарију, или не знам, неко друго место у Вуковару, а неки иду за Сремску Каменицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Митровицу?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Митровицу, да. Значи све се то дешава, значи дан после тога, него што смо, мислим ми смо 17. дошли, а то је већ 18. до 18. целу ноћ, мислим, негде 18. поподне око четири сата Јоца капетан, то је овај господин који је позван данас је дошао код мене и позвао ме као: ајде, рекао је Марчек да идемо да видимо шта се дешава у једном хангару, где су као били смештени заробљеници. Отишли смо тамо до хангара, испред хангара је било неких 10-15 људи, сви наоружани, и када смо хтели да уђемо унутра, рекли су да не можемо да уђемо унутра. Ту је Јоца мало поставио питање, зашто не можемо, они су рекли да је наређено да никог унутра не пуштају и да не можемо. Ми смо се вратили у команду, Јоца је нормално отишао у канцеларију, ја сам отишао у просторију где смо ми војници били. После тога сам био, мислим да сам увече био нешто на стражи, пошто смо ту давали стражу практично само нас тројица војника, малтене, не малтене, него буквално на свака четири сата смо имали стражу и тако сам се ја спремао за стражу и после тога нисам одлазио више тамо, јел је већ пао мрак, по мраку није баш било препоручљиво да се неко шета и те ноћи се десило то што се десило. Ми нисмо знали у принципу, ја лично нисам знао шта се дешава, ујутру смо чули. Да ли је капетан Марчек знао шта се дешава или није, не знам, углавном ујутру смо ми чули шта је се десило и свима је било непријатно што се то десило баш када смо ми ту. И знам да смо сви тражили да се што пре преместимо одатле, јер нико није желео да буде ту када се то десило. Ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да сте дошли до хангара, али Вам нису дозволили да уђете у хангар?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам то није дозволио?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па било је ту, кажем, било је ту 10,15 људи у цивилу, сви наоружани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У цивилу и наоружани?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било војске? Војне полиције, официра Југословенске народне армије тадашње?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Испред хангара није, није било, тада када смо ми били. Значи били су само они у цивилу, мислим да су то били територијалци, или ко већ, не знам, углавном, рекли су да унутра не може. Мислим, излишно је расправљати са наоружаним људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, Ви сте и Јоца?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви и Јоца сте дошли?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По наређењу Марчека? Које је то доба дана?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па нешто, већ је био онако, зимско је време, већ је био нешто као сумрак неки и ми смо се вратили, тако да после тога не знам да ли је Јоца поново ишао или није, ја углавном нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту још било света околу?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па мислим, ја причам испред хангара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То испред хангара.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Али било је ту још, мислим војске, било је цивила, онако су шетали, било је ту пуно људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него, тај дан, то поподне?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па да, па цео дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То поподне, то предвече о коме Ви говорите?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па јесте, цео дан је ту било људи, што наоружаних, и оваквих и онаквих. Стално се негде неко кретао, негде је ишао, вашар прави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Познајете Марчека? Колико познајете Марчека?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па мислим, тад смо били заједно и више никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је Ваша јединица остала у Вуковару? Када сте се вратили за Србију?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па 15. јануара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До 15. јануара? Све време је Ваш командант био Марчек?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чућемо, ми ћемо чути господина Марчека, али ово је прилика да Вам ја то кажем, то Вам је, истражни судија Вам је то, такође, предочавао, својевремено. Чућемо ми Марчека, него ево сад унапред мало идемо, што би рекли пре времена, јер сте Ви први на реду. Претпостављам, знате шта хоћу да Вас питам?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Питајте, нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли, да ли сте били у хангару?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте пописивали какве заробљенике?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не. То ме је питао и судија у истражном, ја сам рекао да, он ми је рекао да је Марчек изјавио да сам ја то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ја сам рекао да је вероватно дошло до замене име, презиме и личности, ја мислим да је он ту заменио, ја не знам да ли је неко ишао после мене у хангар, да ли је Јоца поново ишао, да ли је Марчек ишао поново ја то не знам, али верујем да је то. Ја нисам био тамо, јер знао бих да сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви дошли, када сте Ви дошли тамо, да ли је ту било камиона, аутобуса, војних возила?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Када смо дошли преподне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте вас двојица, Ви рекосте и Јоца када сте дошли до хангара?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Тамо није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било уопште никаквих возила те врсте?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ништа, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што кажете, нисам сигуран да сам Вас добро схватио, из цивилних аутомобила су излазили, па су улазили у аутобусе?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из цивилних аутомобила су излазили и улазили у аутобусе?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, зато што су те цивилне аутомобиле паркирали испред хангара, другог неког хангара, који је био ближе нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ту су остављали све аутомобиле и прелазили у аутобусе. И ми смо, односно, ту је био неки пратећи вод, везисти који су имали задатак да дају стражу код тих аутомобила док смо ми били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са тим аутобусима?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Са аутобусима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? Јел су ти аутобуси пуни људи отишли негде?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да, одлазили су, одлазили су према Вуковару, било је што у аутобусима, што у камионима војним, значи, било је људи који су одвожени у том правцу Вуковара, е сад да ли су негде тамо ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте запазили да из тих пуних аутобуса излазе људи и улазе у хангар? Да ли сте тако што видели? Колико је то далеко та кућа, то Ваше командно место ЛАРД-а, колико је то далеко од тог хангара коме сте Ви касније пришли?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па ја не могу тачно да се сетим, мислим да је ту нешто овако око 500 метара, можда ближе, можда даље, али ту негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли се види хангар и улаз у хангар ту од те куће где сте Ви смештени?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па сад не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се види или нешто запречава видик, дрвеће, неки други објекти?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Види се зграда сама, има ту неког дрвећа, али не могу да се сетим да ли се баш конкретно улаз види, не могу да се сетим, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па то Вас питам, да ли сте тако што видели, да долазе аутобуси пуни људи, па из њих излазе људи и улазе у хангар?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Видите, ту је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви нам причате неку обрнуту?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ту је пуно људи ишло лево-десно, мислим, одлазили, излазили, или шта су радили и не знам, ја лично не знам да ли је ту остајало у хангару људи или су ту само привремено били, па одвођени, мислим, било је ту, стално су ишли људи из једног хангара у други хангар, овамо до аутомобила, мислим свуда је било пуно људи, тако да нисам ја могао да проценим, да ли ту унутра сад уводе људе па их изводе, или остављају тамо, мислим, ја то лично не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте се Ви задржали ту, када сте дошли до хангара, па Вам нису дали да уђете?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па не знам, пет минута, десет минута, мислим видели смо да не можемо да уђемо и вратили смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Јесте ли видели, да ли је хангар био отворен или затворен?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Мислим да су врата била нешто, колико се ја сећам, нешто само мало одшкринута, пошто су то она велика врата која се гурају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Клизе?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да, клизе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Клизе у страну?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Мислим да је било одшкринута толико да један човек може овако да уђе унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте запазили што, какве активности унутар хангара? Било шта?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Нисам, нисам обраћао пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте могли прићи кроз тај отвор?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да, кажем Вам, било је ту десетак људи који мислим, који баш децидно нису дали да се приђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било пуцњаве, да ли је било?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Било је пуцњаве, било је оно шенлучење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него, тада, ту док сте Ви код хангара?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Касније у току ноћи?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: У току ноћи јесте и ми смо све то, ја сам лично пошто сам био ноћу на стражи, мислио да је то онако пуцњава као што и у Вуковару је после тога било пуцњаве више него пре, док су биле борбе, мислим тако да сам то, знате има и пијаних, и оваквих и онаквих и онда пуцају у ваздух безвезе. Нисам томе придавао значаја, али смо ујутру укапирани шта се уствари десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ујутру сте укапирани?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте укапирани?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па дошло је некако, дошло је до нас да су те ноћи стрељани неки људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су те ноћи стрељани људи? Каква је ситуација изјутра испред хангара?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Испред хангара, мислим да није било никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када сте чули, када су кренуле те приче, кажете, дошло је до нас, каква је ситуација?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ујутру, ујутру већ није било људи ту онолико колико је било претходни дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али је било?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па нешто мало је било, не испред хангара, али ту је нешто мало пролазило људи, мислим да су то били они мештани ту већ са Овчаре и није било, није било људи толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се у току ноћи чуо рад какве грађевинске машине или што слично?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Е видите, чуо се рад неке машине, ја не могу да проценим да ли је то рад грађевинске, тенка, транспортера или нешто, углавном, чуо се рад неке машине, конкретно да сам ја био нешто од 8-10 на стражи и чуо се рад машине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од осам до десет?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ја сам био на стражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од осам до десет?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увече?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Мислим да је то било тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увече, увече од осам до десет?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да. Мислим да се тада чуло, чуло се, шта ја знам, да ли неко премешта возила, шта ради, мислим, заиста нисам обраћао пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули рад какве машине док сте ту код хангара?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не, не. Нисам чуо, знате како ноћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па причали су нам овде у судници да, како је то било осветљено?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па није уопште било осветљено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? Ту уопште није било осветљено? Да ли је унутар хангара се видело какво светло? Кажете, врата су онако прилично затворена?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Хангар није окренут ка нама, бочно је окренут у односу на нас, тако да не знам да ли се видело светло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него у овој ситуацији коју Ви описасте да сте са Новковићем, да сте дошли тамо?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Још је било релативно видно, тако да не знам, не могу то да Вам кажем тачно, да ли је унутра било светла или није, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте запазили тада капетана Марчека ту код хангара, у близини хангара или на командном месту? Јел Ви рекосте да Вам је Новковић рекао да је Марчек наредио?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Мислим да је Марчек њему то рекао и нисам га видео тада у том моменту, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште га нисте видели?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не, па није ишао са нама, није био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га можда затекли тамо или?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или је остао, видели сте га да је остао на командном месту, код те куће?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Пазите ја сам прошао поред канцеларије, нисам гледао у канцеларију, да ли је он унутра или није, али га тамо није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Давали сте стражу током те ноћи од осам до десет?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да и мислим да сам био, пошто на свака четири сата је то нешто ишло, од 2 до 4, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у међувремену, шта сте радили, спавали, одмарали?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било војника из друге јединице који су били, евентуално те вечери ту на Вашем командном месту, да Ви то знате?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па било је ту у нашој непосредној близини тај командни вод, момци су то долазили до нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то јединица, кажете, обезбеђивала те аутомобиле?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не знам ја сад број који је то био, 5540, не знам, мислим командни вод, везисти су били ту уз команду, тако да, не знам, не могу сада да се сетим како то иде, која беше то јединица по броју, то иде 5540 па кроз нешто, не знам сад, не знам ни која сам ја тачно био, заборавио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, добро, добро. Мислио сам на Вашем командном месту, ту где Ви стражарите, Ви чувате командно место?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као стражар, рекосте да сте стражар током те ноћи у два наврата, од осам до десет и од два до четири?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас питам, да ли је било још војника из неке друге јединице који су, такође, били ту на Вашем командном месту и стражарили, помагали обезбеђењу?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па мислим да су само ови момци из пратећег вода, пошто је било ноћу, били смо на два стражарска места, једно је било испред, значи, испред зграде, окренуто ка хангару и овамо је било друго са стране, где смо

ми били, нас тројица смо давали на овом другом месту које је окренуто ка месту, тамо ка њивама неким, више ка Вуковару окренут, пошто Марчек се бојао да неко не дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер нам тврде овде двојица, двојица резервиста из Крагујевца, неки Шапић и неки Трифуновић, они тврде да су те вечери били и помагали у обезбеђењу командног места?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па могуће, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су војни полицајци, имали су беле опртаче и били су и давали стражу?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ја се не сећам. Ја се не сећам да је полиција била код нас, заиста се не сећам. Можда су били са те друге стране до хангара, али ја се не сећам уопште да је полиција давала стражу, колико знам, давали смо ми и давали су момци ови из пратећег вода. Да ли је било полиције, ја заиста се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Новковић вратио са Вама?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тог задржавања, пет до десет минута, и Новковић се вратио са Вама назад?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, јесте. Он је отишао ваљда у канцеларију да извести Марчека да нисмо могли да уђемо, да ли је после тога, да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био неки старешина, он је имао неки чин? Новковић?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Капетан је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био капетан. Ви сте били обичан војник?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве сте униформе имали, Ви, Новковић?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: СМБ, оне обичне ветровке, знате, оне старе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Тада још нису постојале ове шарене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Новковић носио ознаке чинова онако како се носе оно на раменима или?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Мислим да то нико није носио од официра, да су то све нешто лепили овде или мислим да нису на раменима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно уобичајено, на оним епалетама, то нису носили?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Нису носили. Мислим да тада није било препоручљиво да носе, сви су то имали, да ли је наређење или шта, углавном сви су то имали оне чудне чинове, овако оно на грудима, ништа на епалетама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете, Ви говорите о тим активностима, долазе аутомобили, аутобуси, камиони итд., па то траје цео тај дан, па целу ту ноћ, рекосте и сутрадан? Али сад из овога, ја не бих закључио да се сутрадан ишта дешавало? То је било током те ноћи, изјутра сте чули ту причу?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не, сутрадан се већ ништа не дешава. То се дешавало, значи, дан кад смо дошли, тада је почело, предвече, увече, целу ноћ и сутрадан, значи, 18. цео дан и увече док се, не знам док се то десило што се десило, е после тога, већ 20-ог, 19-ог, који је био, небитно, је већ све малтене празно, сви су отишли, све се смирује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нигде никога нема?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, све се смирује, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да Вас питам, молим Вас, у вези ове пуцњаве, рекли сте да се чула пуцњава. Да ли можете да определите до које доба ноћи се чула пуцњава или јутра, или до када се то чуло? Рекли сте у току ноћи, да ли можете определити неко време до када се чула пуцњава?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Видите, ја сам био до десет на стражи, после тога сам отишао на спавање, већ око два сата када сам поново био на стражи, није се чула.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То значи, после у том периоду није? А да ли Вам је та?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Сад у међувремену, када је све то престало, да ли је престало, углавном у два када сам изашао већ није било, већ је било мирно.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А да Вас питам, та пуцњава која се чула, да ли можете да определите јел долазила из неког истог правца или је то било из различитих делова града или приградског дела?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па долазила је, долазила је из правца хангара, мислим тамо још можда мало даље, пошто ноћу не може да се одреди, али се чула из тог правца.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И стално је долазила из тог истог правца или се чула још од негде?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да, да. Ја сам у то време када сам био на стражи, повезао као шенлучење, мислим као пуцају испред хангара онако у ваздух или шта ја знам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Е то сам Вас управо хтела питати, да ли је то била нека спорадична пуцњава, сада чујете један метак, рецимо, па после рецимо, или је то било више?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па било је онако рафално, мислим рафално се пуцало.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли се та рафална пуцњава понављала у више наврата, или сте само тако чули континуирано, или како отприлике по Вама, можете мало то да опишете, ту пуцњаву саму, како је отприлике изгледала?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па, понављала се с времена на време се понављала, није била константна, значи да се стално пуца, значи пуца се, па се не пуца, па се пуца, па се неко време не пуца, зато сам ја то и повезивао као шенлучење. Знате, неко изађе па пуца, па онда не пуца, па после опет.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А ова машина коју сте рекли да се чула, рекли сте нека машина се чула?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли можете да определите јел та машина се чула пре те пуцњаве или после или за време, да ли можете, када се чула, отприлике?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не не могу то заиста прецизно да кажем, чула се, сад не могу заиста.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не можете повезати са том пуцњавом отприлике?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да би неку паралелу направили, да ли је било пре или после? Да ли се чула та машина више пута или сте је само једном чули? Да ли можете да определите?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па чула се више пута, сад, када кажем, ја сам то повезивао да или се премештају нека оруђа или чисто пале тенкове да не би заледила нафта, мислим дешавало се да су људи морали да пале то због хладноће, кажем, с времена на време се и то дешавало, значи чула се, па онда није.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А тај звук од те машине, јел то дуже трајао или пар секунди?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па чује се као, упали се машина па се чује као неко турирање, онако на тури ради и угаси се.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Краће време неко?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па да. Пет-десет минута, не могу сада да се сетим тачно колико је то радило, јер сам заборавио заиста. Ја причам оно чега се сећам, мислим петнаест година је прошло од тада, значи не могу прецизно ништа да кажем, сем овога. Значи, чула се, колико дуго, с времена на време се чула, сада колико дуго, пет-десет минута, мени је то и личило као да неко пали неку машину.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да се не замрзне.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да истурира, да загреје мотор и да угаси, ето.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Е само још једно питање, молим Вас, када сте то дошли до хангара, када сте рекли да сте дошли, па Вам нису дали да уђете, јесте Ви близу тих улазних врата били, на којој удаљености, отприлике?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па нисмо баш били, на једно десетак метара испред.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Нисте ближе долазили?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Нисмо, па нисмо могли, кажем Вам, мислим то је било овако баш озбиљних фаца које нису дале.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А са те удаљености, јесте уопште могли да видите шта се унутра дешава, да ли има људи, шта раде, да ли сте уопште могли ишта видети обзиром на ту удаљеност и обзиром на људе који су стајали? Да ли је празан хангар, пун?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Онолико колико су врата одшкринута и колико је могло да се види, није се видело унутра ништа, сада да ли је ту било, не знам, по неким ћошковима и где су били, стварно не знам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ви ни не знате да ли је ту било људи у том моменту, да ли знате у том моменту да ли је било људи унутра?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па вероватно да је било, када нам нису дали да уђемо.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А је ли се чуо жамор и гласови, да ли се нешто чуло из хангара, било какви звукови?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не могу прецизно о томе да се изјасним.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли је било пуцњава неке, да ли се чула пуцњава?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: У хангару?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не, не, у том моменту када смо ми били, ништа није, никакве пуцњаве, значи ништа, ми смо дошли тамо, хтели да уђемо, кажу не може, имамо наређење да ту не може нико да уђе и готово, морали смо да се вратимо.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли сте случајно видели, да ли је неко излазио из хангара за то време док сте били? Ни улазио?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не, само та група људи која је била, значи, они једноставно нису давали да се уђе, значи само не може унутра и ништа се не дешава, значи ништа не може да се види.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Улази, излази, ништа се не отвара, затвара, ништа? А у том моменту, јел била нека машина ту испред хангара, било каква?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не, ништа, чисто све.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вукашиновић Срђан?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам значи то име нешто?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ја мислим да смо њега звали Ђура, али не могу сигурно да кажем, мислим, био је један дечко ког нисмо звали по имену, него смо га звали Ђура, мислим да је о њему реч. Он је био деконтаминатор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код вас?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ЛАРД ПВО? Миловановић Предраг?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не знам шта је био дечко, био је, ја мислим да је био, али не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био са Вама у јединици?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Мислим да је био возач или тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милић Саша?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? Петковић Милан? Не сећате се?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па, видите, ми смо људе звали по надимцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више по надимцима?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Више по надимцима или тако по неким, мене рецимо сад нико не зове Мирко, сви ме зову Мика, е тако смо и ми звали се међусобно, значи није било, презиме и име ми ништа не значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Питања, даље?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Каже он у истрази у једном тренутку, да ти људи који су бранили њему и Јоци улазак унутра, каже нису имали комплетне униформе, то су, каже, територијалци. По чему он зна да су то територијалци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је данас рекао овде, да.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па проценили смо то што немају униформу, сви су били у цивилним оделима са пушкама. Мислим нису били сви обучени да имају униформе територијалне одбране, али смо ми проценили да су територијалци, чим су у цивилу, а имају пушке, шта су друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли је тамо била нека добровољачка јединица? Зашто то не би били неки добровољци, на пример, нека друга формација, рецимо резервисти, зашто баш територијалци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете то је Ваша процена нека?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да, да. Мислим, ја сам тако то проценио, можда и јесу били, немам појма.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Стварно каже у истрази, каже: колико сам ја схватио, они су и организовали целу ствар тих људи, паркирање аутомобила и друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, то сте рекли у истрази, заиста.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па углавном су они ту били, било је ту пар људи у цивилу који су, колико сам ја видео, у току дана та возила паркирали и људе из возила изводили и стављали у аутобус, да, то сам ја тако проценио да су то они организовали, да се ту они нешто питају. Значи, то је нека моја слободна процена, не мора да значи ништа, може да значи, ја сам то тако проценио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли је уочио тамо када је видео то што је рекао, да је неко од тих лица који нису имали комплетне униформе, које он крсти да су територијалци, можда не, био важнији у односу на друге, да ли је неко нешто командовао или тако нешто?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не, нисам то уочио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За то време док сте били тамо? Нешто у том смислу нисте уочили?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не, не, ми смо дошли тамо, као не може, један, два, други, трећи не може, не може и нико није био конкретно сада да се издвоји, па каже, ја сам командир, ја не дам, значи било је ту људи који су сви онако углас, малтене, један каже зашто не може, онда други почне да објашњава зашто не може и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта каже, зашто не може?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па не, једноставно, као не може да се уђе, имамо наређење да не може унутра, нико не може да улази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли је било некога из војне полиције ту код хангара, када им се не дозвољава улазак од стране ових лица?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: У том моменту, не. Јер вероватно би онда полиција можда и пуцала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи, у том моменту не?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па тада када смо ми били. Када смо нас двојица дошли, били су само људи у цивилу, није било војне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их је било у неком другом моменту, ако не у том?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па, у току дана је било ту и војне полиције, мислим, било је пуно војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току дана?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: У току дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току дана, пре него што сте Ви дошли?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли му нешто значе имена Шљиванчанин, Мркшић, Радић?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Мени конкретно не значе ништа, знам да су они били командири горе, да су они командовали свима, али ја те људе нисам никада видео, нити срео, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада их нисте видели?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: А да ли знају у којим су јединицама били?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, каже они су били горе и командовали.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не, не знам ко су.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да се вратимо на ове аутобусе. Када је он, уствари, видео те аутобусе, колико је тих аутобуса видео, да ли су они стајали, долазили, одлазили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте, то је било у току дана?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па било је у току дана аутобуса, колико их је било, то нисам видео, заиста не знам, углавном их је било, долазили су ту, окретали се, узимали људе, возили, сада, да ли су их негде остављали, па се поново враћали, не знам, углавном, било је аутобуса, било је камиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је било у току дана, пре него што сте Ви дошли?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да, све се то дешава до те вечери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До те вечери?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: И после тога, више није било ни аутобуса, ничега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Каже, ови који су спречили њега и Новковића да уђу у хангар су били наоружани, чиме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Сви су имали пушке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пушке? Које пушке?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па ове аутоматске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су аутоматске пушке?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, ове аутоматске које је и војска имала.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: У том моменту, тако кажете, значи када је дошао са Новковићем, како он тврди, то ћемо мало касније да расправимо око тог наређења, колико је ту људи испред хангара било, дакле, осим ових који су рекли да не можете ући?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Само су они били.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Само су они били? Добро. А да ли је видео у неко време, значи не само то када је дошао са Новковићем, пре тога и после тога, неку војску испред хангара? Значи неку редовну војску?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је малопре, на питање тужиоца, ако сам Вас добро схватио, у току дана је било и војске и пуно света и војних полицајаца?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Било је и војске, после тога већ пада ноћ, значи после тога се ништа не види, мрак је, осветљено није.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Како му је Новковић пренео, пошто он није добио, каже, директну команду од капетана Марчека, како му је Новковић пренео, шта је њихов задатак, зашто они иду у хангар?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ништа, дошао је само и рекао је: ајдемо до хангара, рекао је Марчек да видимо шта се дешава. Значи, није то било ништа конкретно да је наређење, да је он мени издао наређење, него само као: ајде, идемо, рекао је Марчек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видите шта се дешава?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Је ли Новковић известио Марчека шта се дешава?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте малопре да је он ваљда отишао?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Новковић је отишао у канцеларију, ја нисам, значи ја сам отишао у просторију где смо ми били, да ли га је он тамо извештавао или није, не знам каква је прича била између њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: (пуномоћник оштећених) Рекао је сведок да је, некако одмах после ослобођења Вуковара, да ли зна који је то датум?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па ја мислим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То предвече, то предвече, који је то био датум?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па мислим да је 17. или 18, сад не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него овај дан о коме Ви говорите, то Вас пита пуномоћник, који би то био датум?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То предвече када сте видели активности тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, тако је.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па тог дана када смо ми стигли, значи, када смо смештени на Овчару, тог дана су почели да излазе из Вуковара, онда је то тај дан када је Вуковар ослобођен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то се све дешава тај исти дан? Када сте Ви дошли на командно место?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Јесте, смештамо се ту на Овчару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај дан је и?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: И то поподне, значи, крећу колоне из Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте схватили да је то тај дан када су престале борбе, значи, завршило се?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако Вас схватамо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И то предвече, да ли је тада, дакле, тог дана када сте Ви први пут видели те колоне аутобуса, јел тада предвече возе негде људе аутобусима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако каже, то је рекао. Тог дана.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па возе их, возе их, одлазе, што камионима, што аутобусима.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: До кад трају ти превози?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па то траје целу ноћ.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли сутрадан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат, само моменат. Сада нисам сигуран да се разумемо добро. Само полако. Господине Гавриловићу, сада нисам сигуран да сам Вас разумео малопре када сте нам причали. Ја сам схватио овако, да су ти аутобуси долазили, одлазили ти камиони у току дана и да нема ништа у моменту, у ситуацији када Ви и Новковић долазите, да нема ни аутобуса ни камиона, ни ништа?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Али, то је други дан. Ја Вама кажем, дан када смо ми дошли, значи, тада почињу колоне да излазе из Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: И траје то целу ноћ и сутрадан цео дан малтене до у сумрак. После тога више нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Ви нам сада, да разјаснимо, Ви нам сада овде, уствари, говорите о два дана и једној вечери? Или о два дана и две вечери?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Две вечери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два дана и две вечери?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, један дан, једну ноћ, и сутрадан те активности са аутобусима, камионима трају? А Ви долазите другог дана предвече до хангара?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, другог дана предвече, јел тог првог дана је тек почело, ништа се није десило, значи тек другог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предвече Ви долазите до хангара по наређењу Марчековом?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Јесте, јесте.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он каже да је предвече?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је, сумрак је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Чекајте, ово кад сте дошли тамо предвече и тада су активности?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега пуномоћниче, молим Вас, само преко председника већа, дајте да не би, да, да, добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јер битни су ови датуми због предаје оних из Митнице и то због тога ме, и зато молим да буде прецизан, ја Вас молим да га питате, да ли је, да, да, он мисли да је то било 17., предвече дошао тамо и од предвече тог првог дана су биле активности целу ноћ, превозења аутобуса, да ли је тако то било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада је рекао. Сада је све то објаснио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Е, добро, добро. Када сутрадан он долази и покушава да приђе хангару, па му не дају, када долази сутрадан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је, предвече.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Рекао сам нешто предвече, у сумрак, е сад колико је сати било.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Е добро, добро, у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, пуномоћниче, колега пуномоћниче, Ви мени забрањујете да би он могао да одговори, а дозволите ми да бих ипак ја требао уопште да дозволим Ваше питање?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Е па дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па немојте тако, молим Вас.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па не разумем шта је спорно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па проблем је што сте Ви мени дигли прст и рекли ми да ћутим, да би он могао да говори.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисам рекао, него сте прескочили, не, не, нисам дигао прст, него сам рекао да не прескочимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, у смислу да ћутим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Хоћу да идемо редом, зато сам, нисам ја, ма јок, питајте га сада, е сад после тога, он је дошао предвече, тамо му нису дали да иде, шта се дешава у ноћ тада, јел тада чује пуцњаву?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је, све је то говорио. Све је то говорио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. А следеће јутро, шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и то је рекао, колега.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Рекао је да је следећег јутра чуо да су побијени. Јесте то рекли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нема никога.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нема никога? Добро. Да ли је видео тенкове на Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је, питан је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, добро. А војне камионе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питан је и објаснио је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Оклопна возила је ли видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, питан је и објаснио када их је видео.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Да ли му је познато да је овај ЛП дивизион у чијем саставу је он био, тражио неку помоћ од некога?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Мени то није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Тих дана?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Није ми познато, не знам, ако је неко тражио, тражио је од Марчека, ја о томе не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Немате сазнање о томе?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А откуд зна ово да је један део одвезен, то када су вожени, када је била та кампања развожења, откуд зна да је један део одвежен у Митровицу, а један део негде на Велепромет?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, чуо је, каже да је то чуо, наводно тако се причало.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Изјавио је, да и да је та Винарија, Велепромет, јел зна?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не знам ја да ли је то Велепромет, ми знамо да је то Винарија, тако смо знали да је Винарија, да ли је то Велепромет или је нешто друго, заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли зна је ли Новковић вршио попис заробљеника у хангару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питан је, питали смо га.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је видео тог првог дана када су стизали ти аутобуси и затвореници из цивилних пребацивани у војне, да ли је видео неке међународне посматраче, да ли је видео међународни Црвени крст?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не. Нисам видео никога. Од тако неких, нисам никога видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели? Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је приметио разлику у организованости према затвореницима првог или другог дана или је све то њему исто изгледало?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Мислим, нормално у тим условима, значи сви су онако пребацивани, мислим, остављали возила, ишли аутобусима, камионима, значи никакву разлику ја нисам видео да ту сад нешто се дешава екстра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сам схватио, Ви нисте ни долазили први дан и прве вечери и током следећег дана, до то предвече, уопште нисте тамо ни долазили?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Али то се види и са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него се види и са?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Са терасе од те, ја мислим да је то нека Месна заједница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Све Вам је то исто било?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ма да, нисмо нешто придавали значај, сад да обраћамо пажњу нешто и ништа није било толико упадљиво да нам скрене пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

НАТАША КАНДИЋ: Употребио је израз шенлучење, на који се то дан односи, када је имао тај утисак да се шенлучи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Боље рећи, у односу на које вече? Прво или друго?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Пуцњава је било и прво вече када смо стигли, и сутрадан и у току дана је било пуцњава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, да.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: И у току вечери, тако да, у принципу, ја то лично нисам повезивао са ничим другим него шенлучењем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са шенлучењем? Разумем. Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се сећа да је неко дошао другог дана да помогне из неке друге јединице, да су дошли неки војници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је. Ја сам га питао.

НАТАША КАНДИЋ: А Ви сте га питали? Да ли је, он се сећа да је неко из његове околине, значи који су били ту у тој кући, да ли је одлазио у току вечери или ноћи до хангара?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко од припадника те Ваше јединице ту?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не знам стварно, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неких сазнања те врсте?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Од кога је ујутру чуо да су стрељани у хангару затвореници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то, евентуално, знате, од кога сте Ви лично чули ту причу?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Чуло се, мислим, причало се, знате како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Међу вама?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, међу нама, сад ко је конкретно дошао и рекао: е знате шта је било, шта се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: То и то, и онда крене та прича, нико конкретно није дошао да нас обавести шта се десило.

НАТАША КАНДИЋ: Шта се причало?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па, причало се да су ноћас као стрељани људи.

НАТАША КАНДИЋ: Молим? Па мало гласније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су ноћас стрељани?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да су ноћас стрељани људи.

НАТАША КАНДИЋ: Који људи и ко их је стрељао, јел се то причало?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Е то не знам. То се није причало, углавном, само је била информација: ноћас су стрељани и свима је било онако одмах, где баш нама да се деси када смо ми овде.

НАТАША КАНДИЋ: Па шта је сведок помислио када је чуо да су стрељани људи, зар није помислио да су можда из његове јединице или из других?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, немојте то, немојте.

НАТАША КАНДИЋ: Каже стрељани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, он је објаснио.

НАТАША КАНДИЋ: Који људи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, свима нама је било мучно и тешко што се то, ето, десило, а они су тамо у близини тог, тако сам бар сведока схватио. Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је, када су то чули, да ли је неко у тим причама говорио да је отишао, да је био до хангара, да је видео неку земљу, неке делове тела тамо испред хангара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те неке приче није било?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Нико није причао, била је, кажем, само прича – стрељани су, нико није имао жељу и намеру да излази више из те зграде, верујте, молимо смо само Марчека да што пре тражи да се преместимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се преместите?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да. Мислим да смо ту били још само два дана и отишли смо. Нисам сигуран, значи, два до три дана, не знам, углавном смо ми молили Марчека да идемо одатле, јер нисмо желели, нико није желео да ту буде више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је чуо, да ли је било неке истраге, позивања неких у вези са тим догађајима? Да ли се Марчек њима обраћао, позивао, Војновић, неко од тих команданата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, можемо причати само у односу на лично сведока. Дакле, када сте Ви први пут, везано за ове догађаје о којима сте нам данас овде говорили, када сте Ви некеме давали изјаву?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Када сам први пут давао изјаву?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте први пут неком давали изјаву везано за ово?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Дао сам за време «Сабље».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радницима полиције?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да. А после тога два пута у Нови Сад су ме звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У суду, два пута у Новом Саду и данас овде?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је у Вуковару видео Шљиванчанина?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна га, питан је, уопште не зна.

НАТАША КАНДИЋ: А Мркшића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, питан је.

НАТАША КАНДИЋ: Војновића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали потпуковника Војновића, у то време, потпуковника?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не, не. Видите, ми смо горе чули за Шљиванчанина, чули смо за све те људе, ја можда сам и пришао поред њих, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, Ви не знате ко су ти ликови?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Нисам знао, ја сам Шљиванчанина видео на телевизији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је неко ко би требао Вама да је ближи по тој командној линији, знате, ово што Вас питамо пуномоћник и ја, потпуковник Војновић?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не знам, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је у то време био командант 80. моторизоване крагујевачке бригаде, у којој сте и Ви?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, командант Ваше бригаде је био, па Вас питамо, да ли га знате?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не, не могу да се сетим тог човека, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Замениче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ви сте му предочавали онај део исказа Марчека Јана, команданта из његове јединице, чини ми се да му нисте рекли да је он говорио и о томе да је овај сведок имао и неки списак код себе када је дошао тамо код њега. Да ли ћемо да га подсетимо везано за то, или и даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он негира те тврдње, у истрази Марчековој, значи ово је мало преурађено, значи ако негира то, онда негира и све друго.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли осим овог његовог доласка заједно са Новковић Јоцом, да ли има сазнање да је Новковић у току те ноћи одлазио у тај хангар или не?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је питан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Питан је? Да ли је можда овај сведок тада носио вунене чарапе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако се сећате?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако се сећате?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да ли сам носио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вунене чарапе?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Вунене чарапе у животу нисам носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, знамо ми зашто Вас то пита заменик.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: (бранилац Вујовића) Молим Вас, колико дуго је сведок познавао Новковић Јована? Када га је упознао?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Када смо мобилисани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, тада када сте мобилисани, почетком новембра, тада сте се и упознали?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Нико се ни са ким није познавао, тада смо се сви скупили и сви се упознали, значи ништа пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли је знао за његов надимак «Кафић»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте Јоца?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па, Јоца смо га звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још некако?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не, ми смо га звали Јоца, он је причао да има кафић, најстарији у Крагујевцу, мислим та је прича била између нас, тако да, ми смо га сви звали Јоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Ако дозволите један закључак, да ли, не мој, него сведоку, да ли је, дакле, и Новковић добро познавао током тог времена ратовања, борбених дејстава сведока? Какав је његов закључак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то је проблематично. Колико дуго?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Нисмо могли да се познајемо никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте били блиски, боље рећи, ево, колико сте били блиски?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Са Јоцом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Колико сте често контактирали?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не специјално, Јоца је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 06. новембра до, ево, 18, 20. новембра, то је неких две недеље?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Нисмо се ништа специјално ни дружили, ни нешто кретали заједно, Јоца је у неком свом фазону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он је био и капетан?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да, а иначе је у неком свом фазону, ја сам тако тада проценио, није баш био да се нешто дружи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, није био комуникативан, у том смислу?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли га је знао онда, у сваком случају, Јоца капетан, да ли је знао сведока?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: То морате питати Јоцу, али нисмо се познавали сигурно, јер смо се тада горе први пут видели и први пут срели у животу и први пут били заједно. Према томе, никада се раније нисмо срели, па сад, да је он мене познавао, познавао бих и ја њега, значи никада се раније нисмо срели пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Па добро, има разлога зашто питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно, јасно.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Тај командни вод везиста о коме сведок говори, у чијем саставу је он био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При којој јединици?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ја мислим да је био при нашој, пошто је стално био ту уз нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При Марчековој?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, мислим да је, немојте, то су били везисти који су носили моталице, развлагали везу, стално су били ту уз нас и увек је била, ако смо тражили место где да се сместимо, били смо ми ова кућа, а они су кућа преко пута или кућа до нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, када сте дошли почетком новембра у Вуковар, па ту сте били на самом уласку у град, рекосте и они су били са вама?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прешли сте на Овчару, они су с вама?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После два-три дана по овом догађају, рекосте, поново сте измештени са Овчаре?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: У Вуковар, и ми смо били у једној кући, само нас ограда дели, а они су били у другој кући.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Јединица којој је он припадао, дакле та Марчекова, колико је бројала војника, војника и командног кадра?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате који је био борбени састав у то време?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Добро. Не можете ни отприлике да процените? Јачину формацијски, у том смислу? Не попуњеност?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Верујте ми ни приближно, ја са тим цифрама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то где сте Ви, чиме командује Марчек, да ли је вод, да ли је то чета, да ли је то батаљон, да ли је то дивизион, да ли је то бригада, разумете, у том формацијском смислу, шта је то?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Видите, ја мислим да је то дивизион, кажем, у самом називу ЛАД ПВО, лаки дивизион, противваздушне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је то сад људства?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Мислим не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Даље браниоци? Микфорон, микрофон.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Само га питајте, да ли је док је био у Вуковару, некада дисциплински кажњаван од стране претпостављених?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте то питање?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, не никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нисте?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не. Па мој задатак је био да дајем стражу, ја сам то радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо. Даље?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче већа, ја бих Вас молио, да ли Ви имате ону мапу Овчаре, да ли је стигла?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, још увек не.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ништа. И само једно питање, не знам, можда сам пропустио. Да ли је сведок положио заклетву данас као сведок?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас не, али у поступку истраге да, тако бар стоји, па сам га ја подсетио на ту заклетву.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Да ли постоји у тој његовој јединици, још неки Гавриловић Мирко, да ли му је познато? Неко лице са истим именом као он?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Презименом, рецимо презименом?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не, не, мислим да не, колико се сећам, не.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли може да опише ту зграду, кућу, где је та команда и где они дају обезбеђење на Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је што карактеристично?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико је соба, колико је велика?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу, да ли је што карактеристично, Ви рекосте да сте стекли утисак да је то зграда Месне заједнице?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Моја процена је била да је то као зграда, јер је мало издвојена на једној раскрсници, значи, ми када смо дошли ту, видели смо да је ту била војска, значи, ту су били кревети војни, само смо се распоредили ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та зграда била каквог карактеристичног изгледа? Или као и свака друга зграда са четири ћошка?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Има испред зграде као трем, као нека тераса, значи пар степеника да се попне горе, једно десетак метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда та тераса?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, па тераса, па онда улаз у зграду. Е сад, мислим да је то нешто окренуто овако на «Г», али са лица се не види, значи ми смо са ове стране, има улаз са ове стране где смо ми давали стражу и овамо где је тераса, значи, где је фронтално окренута према раскрсници, према тим свим објектима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И према тих хангарима?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Јесте, јесте. Колико се ја сећам, не могу да се сетим да ли је коцкаста.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли постоји, ја ћу ставити предлог да под паузом, евентуално, нацрта ту зграду и тако даље. Да ли та зграда има једну терасу или две?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Колико се сећам, једну.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Унутра, значи, колико постоји соба, једна, две, три, четири, пет?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то већа зграда, у том смислу Вас пита бранилац, да ли је то већа зграда са већим бројем просторија?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Било је више просторија, е сад колико не знам, да ли три или четири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је на спрат или приземна?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Приземна, приземна и мислим да овако када се уђе, има као велики ходник, хол или тако нешто, е сад, да ли још три собе или тако нешто, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајмо само неспорно: да ли је то командно место капетана Марчека?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, па ту смо ми били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је капетан Марчек ту смештен, он лично са својом командом баш у тој згради?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, у једној соби јесте, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У једној од соба?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Коју је претворио у канцеларију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, да, добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сад, а у другим собама ко је? Да ли је неко?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: У другим собама смо ми. Мислим да у једној соби није био нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Мислим да у једној соби није био нико, пошто само једна соба је била где су били кревети и ми смо ту спавали, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: И једна је била као канцеларија.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико њих, каже, да су били смештени у Вуковару, па да су добили наредбу да се пребаце тамо на Овчару, колико њих је свеукупно смештено заједно са Марчеком у том објекту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли десет, петнаест?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па сада бих требао да бројим колико је било ту, мислим да је било нас десетак, при команди, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При команди?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Само при команди, значи ја причам код Марчека, било је нас десетак све време, значи, нас два војника и било је ту још официра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десетак укупно?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, све скупа, све скупа, кажем, са официрима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десетак, добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче већа, нека тачно, он каже био је у обезбеђењу те команде и тако даље, ја сам стекао утисак да нисам најбоље схватио које је он све задатке имао у оквиру тог обезбеђења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, да чува стражу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, да ли само да чува стражу, када каже обезбеђење, да ли он је и пратилац Марчека?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли пратите можда кога од официра Марчека рецимо у смислу да будете његово лично обезбеђење где он ту и Ви?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је Марчек имао лично обезбеђење?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Није.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је имао пратиоца?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Само возача.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ко му је возач био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако се сећате?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Био је један дечко тамо из околине Крагујевца, не могу да се сетим како се зове. Не могу да се сетим стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је возило имао Марчек?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: «Фијат» кампањола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кампањола, командно-штабна кола?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је и какву је везу имао у оквиру те команде стана односно његове команде и да ли је у ауту имао везу, радио везу било какву?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате? Добро.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ко је његов био непосредни старешина од господина Гавриловића?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Мој непосредни старешина је био мислим да је био млађи водник или тако неки водник, звали смо га Симче из Крагујевца. Он је исто био нешто као абехајац па је он мени, као мени и Ђури био ето као командир нешто тако у том стилу пошто смо ми били АБХ-ајци ето он је био исто као АБХ-ајац.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли му је познато ко је том Симчету био непосредни старешина?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ваљда конкретно Марчек.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја питам да ли је познато сведоку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па он каже ваљда, сигурно не зна, па ваљда Марчек и то је одговор, јел тако?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Председниче већа, ја бих молио да питате сведока где су ти из везе, тај вод везе што је каже обезбеђивао тамо прилаз, где су они спавали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чували аутомобиле ако сам добро схватио те које су ови напуштали?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да чували су аутомобиле и давали су стражу испред своје те куће где су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико далеко?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Све је то било нешто у непосредној близини. Ми смо се сви тако намештали у принципу да ли по Марчековом наређењу или не да ми будемо не знам у овој кући а да они буду преко пута. Значи увек се то гледало да они буду ту нешто при руци, што се каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је њихова локација била ближе хангару том који је од Вас далеко 500 до 600 метара или даље у односу на Вас на Вашу команду?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Мислим да смо били малтене у истом нивоу само што они нису били са овог фронталног дела зграде него са стране зграде, значи то је било између те зграде и куће где су они били био је један пут, па су они практично били са друге стране пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате кога из те јединице? Да ли знате некога из те јединице, неког старешину, неког војника?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не знам, тад смо се сви познавали, ја од како смо се раздужили у Крагујевцу никада никог више нисам срео нити смо контактирали, заиста са тим људима никакве везе немам.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Председниче, мени сад није јасно, па бих ја молио да појасни сведок ако може. Које аутомобиле су то чували ти везисти?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Знам, али које?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазе људи са аутомобилима, остављају ту цивилне аутомобиле, јел тако, одлазе аутобуси?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је он видео некакву рампу тамо на том путу?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не, нисам видео некакву рампу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, гласно одговорите.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Нисам, нисам видео некакву рампу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате, да би ово било забележено.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Добро, добро.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је он у та два дана или три, небитно од дана, значи од часа кад је дошао на Овчару па док нису отишли, да ли је он одлазио са Овчаре према Вуковару или у другим правцима?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време сте били ту?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, све време.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Добро, да ли је неко од тих официра, да ли је Марчек, ево сад ћемо питати за кретање Марчека тај дан и дан пре тога, да ли се сећа кад га је видео, када је Марчек у команди стана, кад Марчек одлази поготово овај други дан?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да Вам кажем, ја нисам могао да пратим кретање Марчеково јер на сваких четири сата давати стражу је страшно напорно, према томе ја нисам имао времена да пратим Марчека, кад иде, где иде, да ли излази, да ли

прима неког, значи кад дођем после 2 сата страже идем да нешто поједем и у кревет, буквално..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако да не знате да ли је Марчек одлазио у току те ноћи?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Заиста не знам ни да ли је неко њему долазио.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Председниче већа молио бих да се сведок изјасни на ову околност кад каже да тај Јоца Новковић добија наређење од Марчека да они иду до хангара и тамо, да ли тада он зна где се налази Марчек у том моменту?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ја мислим да је остао у канцеларији, ја у канцеларију нисам узлазио значи Јоца је дошао по мене и изашли смо, нисам имао потребе да отварам врата да видим где је Марчек.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је после тога каже отишли су тамо, ови им нису дали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није га видео, питан је браниоче, нигде га није видео, није га видео испред хангара, није га видео на командном месту, није га видео нигде.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Сад нажалост немамо те мапе, ја бих молио да опише, ми сад можемо имагинарно само да претпоставимо, али да нам покуша описати те зграде и тај хангар на Овчари када он долази да ли је то исти пут иза те зграде, иза тог хангара на Овчари из правца Вуковара каже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако то знате?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: То је једна раскрсница, то није исти пут, мислим долази се из Вуковара, скреће се нешто лево и долази се до тих 50 метара рецимо лево, не знам 100, долази се до тог објекта где смо ми били, е сад овако како кривина води иде тамо пут, мислим да је то тамо неки пут према Митници, према не знам има тамо још нека раскрсница мислим и сад значи кад долазим из Вуковара скрећем лево за место где смо ми били, десно има пут који иде за те хангаре, за тај хангар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је то, ова кућа је уствари ту на раскрсници тој?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да, малтене на раскрсници преко пута.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је на том путу било некакво обезбеђење од вашег командног стана или од ових што кажете везиста?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико Вас није успут заустављао на путу?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Нико, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, него једино тамо испред хангара «стани, не може»?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли кад они долазе тај први дан из Вуковара каже да је једна јединица дезертирала, да ли они затичу било какву војску око тих хангара, виде или код команде стана? Да ли затичу они војску било ког?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Колико се сећам није било никога.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Када први пут види војнике и хангар и тако даље и каже та некаква дешавања око хангара, ове аутобусе и то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то, управо тај дан кад су дошли изјутра, они су дошли изјутра на командно место а после тога креће?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: По подне нешто.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли му је познат капетан војне полиције из њихове бригаде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везмаровић?

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Везмаровић?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ко је то?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ко им је био евидентичар у тој њиховој команди тамо, да ли су имали евидентичара неког ко је писао, пописивао ствари, борбена средства, муницију?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Био је Раде, зове се Раде мислим да је из Аранђеловца човек, колико знам, био је нешто активан официр па је ту као нешто дао оставку па није то толико битно, углавном Раде.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Јел тај Раде био тај дан тамо?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Сви смо били тамо.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Добро, ја питам за Радета, Ви кажете сви, ја не знам?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Цела команда је била тамо, значи био је и Раде.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Мало пре је на питање колеге Петрушића када је описивао тог Јоцу Новаковића објаснио каже он је посебан, он је у неком свом фазону, на шта је мислио да ли може то да појасни шта је мислио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није комуницирао тако сам схватио, није био комуникативан?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Није се дружио са нама са војском се нешто није дружио.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је имао карактеристично некакво облачење или било шта, некакве ознаке?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не могу да се сетим стварно. Носио је и он ветровку војну. Браду је носио стално, сви смо имали браде и ја сам имао браду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте имали браду?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да. Мислим мало дужу него ово сад, то ја стално носим такву браду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А бркове?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па ево то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи и браду и бркове сте имали овако?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да ја се не бријем, шишам браду и толику сам имао и горе можда мало по дужу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Новковић?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па и он је исто имао браду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И браду и бркове, али дуже?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па, да кажем, нијансу дуже него ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Нијансу дуже него ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Јел било и других војника, питам само за команду дивизион. Да ли је било и других војника који су имали браду и бркове?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже сви су.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Горе није баш било услова за личну хигијену ја морам да признам да сам се први пут окупао после 20 дана тако да сви смо имали браде, сви смо били запуштени, прљави, шта да радим, такви су услови били.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Какве су капе имали на глави?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Нисмо имали капе имали смо шлемове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шлемове? И официри?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Сви. Официри су имали и оне титовке оне такозване, углавном су сви носили шлемове, без шлема није било речи да се изађе.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли су стално носили те шлемове и када су ишли до тог хангара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ако каже да је имао шлемове, да нису имали капе, онда је ваљда јасно?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Без шлема није могло да се изађе из команде сад значи да смо увек кад год изађеш из команде морао си да имаш шлем на глави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли је било војника који су носили другачије капе односно осим шлемова нешто?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Мислим да није, подкапе и шлем.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Да ли су на шлемовима биле петокраке?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Мислим да јесу, не могу да се сетим, мислим да јесу.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Председниче већа, ја бих молио пошто је сведок два пута рекао да је чувао стражу, па спомиње једном на тераси, па једном каже други положај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не на тераси, није чувао стражу на тераси него на контра страни, с друге стране зграде.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ко чува на тераси стражу, да ли постоји стража?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ја сам то малопре рекао, ја нисам сигуран, мислим да су ту ноћу давали стражу ови момци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везисти?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Из везе, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ја заиста не могу да се сетим, мислим да су они. Јер нас је било мало да бисмо давали на два места стражу, возачи нису давали стражу, јер се сматрало да ће увек да буде неке потребе, нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су приправни и тако даље? Добро.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Е онда смо ми војници, било је нас три војника који су се смењивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На оном стражарском месту?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, на свака четири сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Са свог стражарског места, шта он види, лево, десно, испред себе?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не види се пуно. Виде се њиве, виде се куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите хангар?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Тај хангар се не види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не види се? То је рекао, сад, шта види.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Види се хангар који је ближе нама, где су била возила, али тај хангар, конкретно се не види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли му је познато која је то јединица која је дезертирала уочи тог 18-ог, односно када је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не знам, не знам. Да не причам нешто што не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питаћемо Марчека.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли се комплетна јединица из Вуковара из те зграде преселила горе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекао је само њих десетак.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Команда је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Команда.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Само команда?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ту је била само команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да понављамо, браниоче.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, извињавам се. Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања?

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: До ког момента је он виђао војнике, пошто он каже да је виђао војнике тамо испред тог хангара у том делу, до ког момента је виђао те војнике?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако можете то да?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Испред ког хангара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред овог хангара коме сте, касније, Ви пришли?

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Да?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Аха, аха.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте рекли, у моменту када сте Ви пришли, није било никакве војске, било је тих 10-15?

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Али сте рекли да сте виђали пре тога војнике, значи, до ког момента?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Нисам био све време напољу да бих био прецизан до тог момента, заиста, сам био унутра у згради и Јоца је дошао по мене, сад да ли је било, колико је било, заиста не знам сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: И још једно питање: да ли је неко од те војске друге, значи, ван, да ли је долазио у команду, а да је њему познато?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тако што запазили?

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току тог дана, или, можда, те вечери, на ваше командно место у зграду долазе припадници других јединица?

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Тако је, тако је.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не могу са сигурношћу да кажем, можда је било, не могу да се сетим сад да ли је било у току дана, у току вечери, то Марчек боље зна, јер сви који су долазили, ишли су код њега, код мене нико није долазио.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно, то Вас и пита бранилац. Даље питања, браниоци? Нема? Колега Бељански.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Може да каже, ако му је познато или ако се сећа, шта након повратка из тог хангара где је видео значи са Новковић Јоцом, да им ти, како он каже, територијалци не дају да уђу унутра, шта ради Новковић Јоца? Шта ради Новаковић Јоца, да ли подноси рапорт некое?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, рекао је, сведок је то рекао, отишао је у канцеларију, а сад шта, не зна.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли је он био на стражарском месту када Новаковић Јоца долази по њега и када га одводи до хангара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, био је у згради, то је рекао, био је у згради.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: А да ли је претходног дана, такође, држао стражу?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Сваког дана сам држао стражу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо то.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Е сад, ако ја добро закључујем, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свака четири сата, два сата стражари, па четири одмара.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: На Овчари је било екстремно, значи, на Овчари смо давали стражу на свака четири сата, када смо се вратили у Вуковар, то је било мало ређе, али сваког дана је била стража.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сам схватио, вас тројица по два сата, значи свака четири сата вас, дођете на ред на два сата, добро.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Ако ја добро закључујем, ако је држао стражу од осам до десет увече, од два до четири ујутру, онда је логично да је држао пре тога од 14 до 16 сати претходног дана? Значи да тај одлазак до хангара није могао бити у том периоду, претпостављам?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па, добро, ја сам и рекао нешто у сумрак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац Вас пита ово, ово Вас бранилац пита, дакле, да ли сте на Овчари били у време смене стражарске или ван стражарске смене? Нисте били у смени за стражаре?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Нисам био у смени за стражаре, имао сам та четири сата као луфта.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли након тога када држи стражу у току те ноћи, да ли види било какво кретање возила, фарова трактора, било шта, значи у правцу хангара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, питан је, питан је.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Добро, немам више питања.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Само два питања, прво питање, када он покушава да приђе хангару, да ли ту још има аутобуса?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан. Нема, нема.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Друго питање: да ли када је био већ ту испред хангара, да ли је приметио да ли је неко повређен, да ли неко лежи испред хангара и тако нешто слично?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев тих 10-15 људи?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа? Добро.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли оптужени евентуално, неко од оптужених да ли има питања? Господин Вујовић?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добар дан. Да ли је сад добро?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Јел добро, сада се чује, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, чујемо Вас, чујемо Вас.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Само једно питање, да ли је можда чуо неке приче у вези пребацивања деце и жена на хрватску страну, па да је хрватска страна одбила? Примање тих истих аутобуса? Да ли сте разумели? Нисте?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Нисам, нисам чуо никакв приче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте међу тим људима, то Вас сада ја питам, надовезујући се на ово што је питао Вујовић, да ли сте међу тим људима који излазе из аутомобила и улазе у аутобусе, видели жене, децу и тако даље?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Било је, па било је, мислим, људи возе аутомобиле и унутра породица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остављају те аутомобиле ту и улазе у аутобусе?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли неко други од оптужених? Вујановић?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је пред хангаром видео неку рупу?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је долазио пред хангар после догађаја, два-три дана?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли се он плашио тих људи, цивила, како је он навео, пред хангаром, да ли му је неко претио?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Нико нам није претио, сви су се нормално понашали, само нам нису дали да уђемо.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ја не чујем. Господине председниче, ја већ трећи пут Вас молим, ја стварно не чујем добро шта говори овај сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поновите, поновите гласније, господине Гавриловићу.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Кажем, нико није претио, сви су се нормално понашали, сем што нам нису дали да уђемо.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Коју функцију је обављао Јоца Кафић у својој јединици?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је у чину капетана, да ли знате, евентуално, која формацијска задужења је имао? Шта је радио?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Мислим, нисам сигуран, мислим да је нешто био за морал или тако нешто, знате како то, морал или тако нешто.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је Јоца одлазио у Вуковар без Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то сведок зна и када?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Са Овчаре?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, када су премештени на Овчару, па после, тај период, значи 18. узмимо 18. па надаље?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не знам стварно, мислим да није, али не знам, не смем да тврдим стварно, не знам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ко је био орган безбедности у његовој јединици?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не знам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сте га уопште имали?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Мислим да нисмо.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли познаје Вукосављевић Драгог?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драги Вукосављевић? Да ли Вам то нешто говори?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Сведок је рекао да је био до 22 часа на стражи. Да ли је приликом враћања са тог стражарског места, видео да Јан Марчек негде одлази?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, питан је, рекао је да он то тако што није запазио. Питан је.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Где је била кампањола од Јана Марчека паркирана?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Мислим да је била испред зграде, али нисам сигуран.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Е кад сте дошли са страже, да ли је била кампањола тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат господине Вујановићу. Дакле, оно што Вас питамо, и Вујановић и ја, сада, завршавате смену стражарску, рекосте, сигурни сте да је то од осам до десет увече, значи у десет сати завршавате стражарску смену, одлазите у зграду и спавате следећа четири сата, тако рекосте?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас питамо, да ли сте видели где ту кампањолу, односно «Фиата» Јана Марчека?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не, нисам је видео, јер то је стражарско место буквално, отворе се врата из једне просторије и отворе се врата и изађеш на стражу, отвориш врата, уђеш унутра, значи нигде нема да се обилази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на тај улаз и у односу на то стражарско место, где иначе стоји паркирана та кампањола, тих дана?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Она стоји испред зграде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С преке стране зграде?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да, са стране где је тераса, где је главни улаз за зграду. Ово је спорени улаз, а ово је главни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем, добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли може да наведе имена још од неких официра што су спавали у ЛАД-у?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било вас је десетак, рекосте, вас три војника дајете стражу?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Био је капетан Дражић, мислим да је био, нисам сигуран, да ли Петровић или Павловић, он је ту често био, остали су све били нижи официри, био је Раде тај водник, био је Симче водник, мислим да више није било. Не могу да се сетим свих баш, давно је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, било их је још, али очигледно не можете да се сетите?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не могу, не могу стварно да се сетим.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли су у команду ЛАД-а долазили неки други официри што њему нису познати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питан је. Питали смо га.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Он је споменуо да је видео неке војне полицајце. Како су они изгледали? Исто у СМБ униформи или како?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Сви су имали СМБ униформу. У то време смо сви носили СМБ униформе, нико није, сем у Вуковару сам видео ове гардисте са

црвеним береткама и они су носили, једино они су били у шареним униформама, а њих сам сретао по Вуковару, иначе овако, сви СМБ униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Сви СМБ?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли може сведок да се сети, шта је Јоца Кафић носио конкретно тих дана на глави? Шлем, шешир, шубару, шта је носио?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Шубару нико није имао, а шлемове јесмо имали, мислим да је шлем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јел понекада носио и титовку капу?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па имали су, ја сам рекао да су официри имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то да су официри имали и те титовке.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Е сад, да ли је Вама у јединици било дозвољено, пошто је било хладно, да осим своје униформе имате неку цивилну јакну, блузу?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: То не, а браде су вам биле дозвољене?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је официрима то било дозвољено?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па и војницима и официрима, да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? Добро, објаснио је човек зашто.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да је можда у току ноћи чуо, значи у току ноћи, да ће бити стрељања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је неко онако прецизно питање у смислу ноћи, ево браниоци већ реагују, господине Вујановићу, па кажу у току које ноћи? Значи браниоци реагују, па и ја, дакле, прецизирајте питање?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: У току те ноћи што он наводи да се то десило?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Нисам разумео питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте на то питање одговорили на неки други начин, уствари, постављено Вам је другим речима, јесте у току те ноћи, у току ноћи да ли се чула прича везана за?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: У току те ноћи не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него тек ујутру?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Тек ујутру, да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли има сазнања да је Јан Марчек одлазио у току ноћи у Негославце?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан, питан је.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још неко од оптужених? Нема? Накнадно питање? Наташа Кандић.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је тог првог дана када су стигли заробљеници са Митнице, да ли улазе у хангар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад је ово мало питање типа сугестије, јер он ни у једном моменту није одговорио ко су, шта су, а питан је, питан је. Он није видео да улазе у хангар, да излазе из аутобуса и улазе у хангар, ја сам га то питао. Он то није видео.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је тог првог дана видео када су долазили, улазили у аутобусе, да ли је видео те које он описује као територијалце, да ли су они били ту такође, као другог дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те које сте видели другог дана и који су Вас зауставили, да ли сте их видели и претходног дана?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па, видите, било је стално ту цивила наоружаних, мислим, ја сада нисам упамтио лица да ли су то исти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, и првог дана и другог дана?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Било је ту цивила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је питање, добро. Господине Гавриловићу, да ли имате још нешто да нам кажете? Господин Вујовић би још једно питање да постави сведоку?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Само једно питање. Жене и деца што је споменуо да је било први дан, да ли је и други дан било пре подне исто жена и деце, да ли је видео? Да су улазили, излазили у аутобусе и то? И први и други дан?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пре подне, је ли тако?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Па било је и у току тог дана, да, мислим да ли је било пре подне и до ког времена, не знам, углавном је било.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи и први и други дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели смо. Господине Гавриловићу, да ли сте Ви желели нешто, браниоче? Господине Гавриловићу да ли тражите неке трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Не знам на шта имам право, ја сам у Нови Сад ишао два пута, рекли су ми да могу да тражим, ја сам тражио, ништа нисам добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте добили? Ви сте дошли из Крагујевца? Не, Ви сте из Београда? Из Крагујевца? Ви сте овде из Београда? Да, пардон.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ја само имам мало проблем са газдом, пошто човек је откако је ова прича почела код мене, почео је човек да ме гледа другим очима. Мислим, ја само молим, ја сам дао изјаву, ово је четврти пут како дајем изјаву, ако могу да само живим нормално, ето, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се више не позивате?

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Јесте. Мислим то је била моја изјава и оно чега се ја сећам и што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала лепо, господине Гавриловићу, можете ићи. Кажите?

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да сведок остане и сутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо га, нећемо га позивати сада овако, него ћемо.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ја бих заиста молио, пошто заиста имам проблем, имам проблем са газдом, а код приватника радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видећемо накнадно.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Добићу отказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Гавриловићу, суд Вам се захваљује што сте се одазвали позиву и дошли данас да сведочите, ово схватам да немате неких трошкова, ако Вам треба неко правдаље везано за ту фирму, можемо Вам дати.

СВЕДОК МИРКО ГАВРИЛОВИЋ: Ја сам му показао позив и он ме је пустио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можемо Вам дати то правдаље, ја бих Вас само замолио да нашим сарадницима дате неки контакт телефон, ради евентуалног неког, још неког

позива, можда ових дана у току ове седмице, што би ишло телефоном ради разјашњења, врло кратко, евентуално, само кажем, евентуално, када будемо саслушавали Марчека или кога другог, евентуално неких разјашњења, даћете тај телефон када изађете напоље. Ево, дакле, нажалост, данас је планирано било да чујемо и Новковић Јована, Јована Новковића нема, наставићемо сутра по плану у 9,30 сати са сведоцима које смо позвали за сутра. То су Јан Марчек и Каранфилов Борче. Хвала лепо.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА

